

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **DELTA INTERNATIONAL CARGO s. r. o.**
sídlem Aviatická 1048/12, Praha 6
zastoupená advokátem Mgr. Danem Modlitbou
sídlem K Horoměřicům 584/10, Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2026, č. j. 6513/26/5200-11432-711778

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu („správce daně“) žalobkyni dvěma dodatečnými platebními výměry ze dne 24. 1. 2025, č. j. 406906/25/2006-51524-111460, a č. j. 407137/25/2006-51524-111460, doměřil daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období 1. 1. 2021 až 31. 12. 2021 a 1. 1. 2022 až 31. 12. 2022 a uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně. Odvolání žalobkyně proti těmto dodatečným platebním výměrům žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 3. 2026, č. j. 6513/26/5200-11432-711778, zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

2. Žalobkyně přijala od společností BXB Sonic s. r. o. a MM Relax Invest s. r. o. plnění spočívající v pronájmu reklamních ploch ve sportovní hale. Daňové orgány nevyhodnotily výdaje na zajištění této reklamy jako daňově uznatelné náklady, tedy jako výdaje, které byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., zákona o daních z příjmů („zákon o daních z příjmů“). Daňové orgány nepochybnují, že žalobkyni byly deklarované služby (vyvěšení reklamních bannerů) fakticky poskytnuty a že je uhradila. Dospěly však k závěru, že byly poskytnuty jen za účelem snížení základu daně. Uplatněním těchto výdajů tak došlo ke krácení daňové povinnosti žalobkyně jiným způsobem podle § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů.

Žalobní body

3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Navrhuje, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Obecně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné posouzení právních otázek a procesní pochybení, zejména nesprávné hodnocení důkazů.
4. Za podstatu sporu žalobkyně považuje, zda daňové orgány postupovaly správně, pokud jí neuznaly výdaj vynaložený na reklamu, jejíž faktické poskytnutí nepochybnují, s odůvodněním, že zaplacená cena je nepřiměřeně vysoká. Namítá, že žalovaný rezignoval na povinnost zjistit skutečný stav věci a správnou výši daňové povinnosti. Pouze „škrtl“ uhrazené ceny reklamního plnění.
5. Uvádí, že se deklarované plnění uskutečnilo, žalobkyně za něj zaplatila, vykazala jej v účetnictví a v kontrolním hlášení pro účely DPH i daně z příjmů. Výše prostředků, které na reklamu vynaložila, je vzhledem k jejím dalším výdajům bagatelní. Vynaložené prostředky současně vedly ke zvýšení jejího obrátu a zisku. Poskytovatelé plnění nebyly v době obchodního vztahu registrováni jako nespolehliví plátcí DPH. Žalobkyně výdaje na reklamu oprávněně uplatnila jako daňový náklad a oprávněně z ní „odečetla DPH“. Výdaje na reklamu představují výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
6. Uvádí, že správce daně vyšel z argumentace, že náklady vynaložené na reklamní plnění jsou neoprávněné pro neprokázání jejich účinnosti, že se žalobkyně zúčastnila transakcí zasažených podvodem na dani z příjmu, o kterém měla a mohla vědět, a že jí uložil povinnost prokázat oprávněnost nárokových položek. Tyto závěry jsou podle žalobkyně nepodložené, nedostatečné, nedůvodné, spekulativní a míjející se s realitou. Daňové orgány zaměňují jejich subjektivní názor stran údajného naplnění skutkové podstaty podvodu či daňového deliktu či jiného kriminálně závadového jednání, za objektivní skutečnost, ač jejich závěry nemají oporu v prokázaném skutkovém stavu, natožpak v některém rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Ostatně trestní stíhání je v rané (přípravné) fázi.
7. Namítá, že, pokud jde o důkazní břemeno, daňové orgány rezignovaly na povinnost prokázat, že uplatněné výdaje nebyly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Uvádí, že se plnění v deklarovaném rozsahu fakticky uskutečnilo tak, jak je uvedeno na daňových dokladech, což výslovně uvedl i správce daně. A současně se pozitivně promítlo do její obchodní bilance; hodnota její obchodní činnosti se v návaznosti na něj oproti předchozím letům zvýšila. Namítá, že se správce daně nevypořádal s její argumentací, že se objem její obchodní činnosti v rozhodném období zvýšil o desítky milionů Kč a s otázkou, zda tato skutečnost souvisela s navýšením jejích reklamních aktivit.

8. Namítá, že správce daně porušil zásadu právní jistoty a ochrany jejích práv, nezajistil-li dostatečné odůvodnění jeho závěrů a neprokázal-li, že výdaje směřovaly k nezákonnému cíli.
9. Pokud jde o cenu plnění, namítá, že správce daně nezkoumal, jaká je obvyklá tržní cena reklamního plnění srovnatelného rozsahu. Nelze tak dovodit „správnou“ cenu plnění. Správce daně nevyhověl návrhu na znalecký přezkum této otázky, ani neprovedl jiné srovnání kupř. s cenami obvyklými v místě a čase za obdobná plnění. Úvaha správce daně o nepřiměřenosti sjednané ceny je tak nepřezkoumatelná. Doměření daně je nezákonné, neboť žalovaný k otázce ceny plnění nepředestřel *„argumentovanou a důkazně podloženou alternativní konstrukci“*.
10. Dále namítá, že daňové orgány slučují postavení fyzické osoby pana A. M. (žalobkynin jednatel a společník – pozn. soudu) s postavením právnické osoby (žalobkyně). Soukromé jednání pana A. M. nemá vliv na žalobkynino postavení v daňovém řízení a na možnost jejího zapojení do jakéhokoli nezákonného jednání. Tvrzení žalovaného o zapojení pana A. M. vychází výlučně z obranných tvrzení obviněného pana P., který je v rámci obhajoby oprávněn používat jakékoli prostředky a uvádět i nepravdivá tvrzení. To platí i pro tvrzení, že předával peníze panu A. M. Pan P. tuto konstrukci zvolil ve snaze ponížit jeho roli v šetřené věci. Obranné stanovisko obviněného v přípravném řízení ale nemůže být zdrojem informací pro jiná řízení. Správce daně pouze odkazuje na výstupy z přípravného řízení, aniž by se obtěžoval připustit, že jednostranně prezentovanému závěru o skutkovém ději nesvědčí žádný *„objektivně provedený“* důkaz, ale pouze výstup z obhajoby pana P. v jeho trestní věci.
11. Žalovaný si nadto protiřečí, pokud na straně jedné pracuje s policejní hypotézou o vyvedení peněz žalobkyně k panu A. M., a žalobkyni tak přiznává postavení poškozené, a současně ji v rozsahu jejího poškození staví do role pachatele daňově závadové činnosti.
12. K poukazu žalovaného, že je namístě vycházet ze římských zásad *„z bezprávní právo nevzniká“* a *„zloděj nemůže ani po uplynutí nějaké doby nabýt právo na ukradenou věc“*, uvádí, že správce daně věc označenou jako ukradenou zdanil a peníze, které měl podle jeho tvrzení přijmout pan A. M., považoval za příjem fyzické osoby pana A. M. jako žalobkynina společníka a dodatečně doměřil daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně. Správce daně rozhodl, že tento již zdaněný příjem je příjmem společníka pana A. M., nikoliv jednatele pana A. M., jinak by postupoval doměřením daně ze závislé činnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl, neboť v ní žalobkyně opakuje odvolací námitky, s nimiž se žalovaný vypořádal. Případně navrhuje, aby ji jako nedůvodnou zamítl. Dále připojil podrobné vyjádření, v němž setrvává na dosavadních závěrech daňových orgánů a v podobnostech je rekapituluje.
14. K námitce, že správce daně rozhodl, že již zdaněný příjem je příjmem společníka A. M., nikoliv jednatele A. M., neboť v takovém případě by postupoval doměřením daně ze závislé činnosti, žalovaný uvedl, že se jedná o námitku v tomto řízení bezpředmětnou. Předmětem tohoto řízení je totiž daň z příjmů právnické osoby, nikoliv daň z příjmů fyzických osob.
15. Žalovaný má za to, že přihlédl ke všem okolnostem věci, jeho závěry mají oporu ve spisovém materiálu a zaujal k nim srozumitelné a přezkoumatelné stanovisko, které odpovídá právní úpravě.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době jeho vydání, v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
17. Soud o žalobě rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil. Žalobkyně se k odpovídající výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila. Dokazování soud neprováděl.
18. Žaloba není důvodná.
19. Soud úvodem připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na dispoziční zásadě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle níž krajský (městský) soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy na žalobci, aby předestřel konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není povinen (ani oprávněn) za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky či různé důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Je proto naprosto odpovídající, pokud soud námitky uplatněné v obecnější rovině (v rovině pouhého obecného tvrzení) vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti (obdobně rozsudky NSS z 25. 6. 2024, č. j. 4 As 334/2023-62, bod 17; z 2. 3. 2023, č. j. 6 Afs 353/2021-44, bod 9).
20. Současně, žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, 1350/2007 Sb. NSS.).
21. Žalobkyně žalobu koncipovala tím způsobem, že do ní jen s mírnými úpravami (jako je nahrazení „daně z přidané hodnoty“ za „daň z příjmů“, nahrazení „daňového subjektu“ za „žalobce“ - a to ani ně důsledně v celém textu, doplnění slov typu „a následně žalovaný“ či „obecně lze konstatovat, že“, „žalobce pro ucelenost argumentace“ apod.) v dominantní míře jen překopírovala text jejího odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Žaloba tak obsahuje naprosté minimum argumentace, s níž by se soud mohl zabývat. K (takřka doslovně) zopakovaným odvolacím námitkám mohl soud toliko posoudit, zda se s nimi žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal. Což se stalo.
22. Současně, žalobkyně úvodem žaloby vymezuje podstatu sporu v rozporu se skutečným celkovým obsahem rozhodnutí žalovaného a zprávy o daňové kontrole ze dne 8. 1. 2025, č. j. 10554/25/2910-60562-711857, již jsou odůvodněny dodatečné platební výměry. Není pravda, že by daňové orgány žalobkyni doměřily daň z příjmů primárně a pouze pro závěr, že cena, kterou zaplatila za reklamní plnění je nadhodnocená. Jakkoli na očividné mnohonásobné navýšení ceny rovněž upozornily.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

23. Žalobkyně zejména v odvolání, ale v menší míře též v žalobě, nikoliv zcela rozlišuje, že předmětem nynějšího řízení je daň z příjmů právnických osob, ne DPH (ta je předmětem jiného řízení). Současně, jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, předmětem nynějšího řízení není „podvod“ na dani.
24. Soud rekapituluje, že žalobkyně deklarovala, že ve zdaňovacím období roku 2021 přijala služby od společnosti BXB Sonic s. r. o. a ve zdaňovacím období roku 2022 služby od společnosti MM Relax Invest s. r. o. V obou případech se jednalo o poskytnutí reklamních ploch (vyvěšení reklamních bannerů) v téže sportovní hale. Již správce daně ve zprávě o daňové kontrole s poukazem na výsledky svědků výslovně uvedl, že se reklama uskutečnila. Správce daně rovněž uvedl, že žalobkyně za reklamní služby hradila fakturované ceny. Poukázal však, že obchody probíhaly tak, že žalobkyně sice nejprve uhradila cenu za reklamní služby ve fakturované výši, aby po dohodě s dalšími zúčastněnými osobami byly částky ve výši základu daně poníženy o provizi pro zúčastněné osoby vráceny v hotovosti žalobkyninu jednateli panu A. M. Dále správce daně poukázal na to, že jak společnost BXB Sonic s. r. o., tak společnost MM Relax Invest s. r. o. si reklamní plochu pronajímaly od společnosti Halové sporty Slavia Praha s.r.o. Společnost BXB Sonic s. r. o. hradila této společnosti za pronájem plochy pro umístění jednoho banneru částku 666,67 Kč za měsíc. MM Relax Invest s. r. o. hradila uvedené společnosti za pronájem plochy pro umístění jednoho banneru částku 1 500 Kč za měsíc. Žalobkyně pak hradila společnosti BXB Sonic s. r. o., resp. společnosti MM Relax Invest s. r. o. za pronájem týchž ploch 100 000 Kč, resp. 150 000 Kč měsíčně. S poukazem na další nestandardnosti zcela konkrétně popsané ve zprávě o daňové kontrole (a zopakované v rozhodnutí žalovaného; soud je při chybějící žalobní polemice nebude opakovat) tak správce daně dospěl k závěru, že se jedná o účelově vytvořené obchodní vztahy; cílem výdajů za reklamu nebyla propagace žalobkyně, nýbrž získání neoprávněného daňového zvýhodnění. Předmětné výdaje nebyly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ale jen za účelem snížení základu daně. Účelem vytvořených obchodních vztahů tak bylo krácení daně.
25. Uvedená zjištění daňových orgánů jsou již ve zprávě o daňové kontrole srozumitelně, přehledně a přesvědčivě popsána a opřena o konkrétní provedené důkazy, zejména výsledky vícero svědků, které podávají ucelený obrázek o fungování posuzovaných obchodních vztahů. S ohledem na obsah uplatněné odvolací argumentace žalovaný v napadeném rozhodnutí veskrze jen v jiném formátu zopakoval to, což již je obsaženo ve zprávě o daňové kontrole. Odůvodnění dodatečných platebních výměrů v podobě zprávy o daňové kontrole, stejně jako odůvodnění rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a po věcné stránce přesvědčivé a poskytuje odpovědi na veškeré námitky, které žalobkyně nyní vznáší, resp. opakuje.
26. Pokud jde o zopakovanou část odvolání, podle níž jsou „kontrolní zjištění“ nepodložená, nedostatečná a spekulativní, soud žalobkyni při absenci bližší specifikace jejích výhrad odkazuje na zprávu o daňové kontrole co do závěrů, které správce daně vyvodil z jednotlivých provedených důkazů a dále na odst. 50-54 rozhodnutí žalovaného, v nichž žalovaný reagoval na odpovídající odvolací argumentaci. V odst. 53 napadeného rozhodnutí se žalovaný rovněž vypořádal s námitkou chybějícího rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, v odst. 54 pak reagoval na argumentaci o „subjektivním názoru o naplnění skutkové podstaty daňového podvodu či daňového deliktu či jiného kriminálně závadového jednání“.

27. Pokud jde o zopakovanou odvolací argumentaci, že daňové orgány rezignovaly na povinnost prokázat, že uplatněné výdaje nebyly vynaloženy na dosažení, zajištění, a udržení zdanitelných příjmů a související výtky, že žalobkyni objektivně narostla v návaznosti na reklamní plnění obchodní činnost, soud žalobkyni při chybějící polemice odkazuje na odst. 68-70 napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaný danou odvolací argumentací zabýval.
28. Pokud jde z odvolání překopírovanou rozsáhlou citaci ze zprávy o daňové kontrole, soud může jen zopakovat, že daňové orgány nezpochybňují faktické uskutečnění reklamních plnění. Naopak, výslovně uvádějí, že se uskutečnila.
29. Opakuje-li žalobkyně svou odvolací výtku, že pokud správce daně nezajistí dostatečné odůvodnění svých závěrů a neprokáže, že výdaje směřovaly k nezákonnému cíli, jedná se o porušení zásady právní jistoty a ochrany práv daňového subjektu, může soud toliko uvést, že závěry správce daně jsou zdůvodněny, k tvrzenému porušení práv tak nedošlo, jak již uvedl žalovaný v odst. 62 napadeného rozhodnutí, kde reagoval na příslušnou překopírovanou odvolací námitku.
30. K takřka doslovně překopírované odvolací argumentaci o ceně plnění, srovnatelné ceně obvyklé a důkaznímu návrhu na vypracování znaleckého posudku soud žalobkyni odkazuje na vypořádání této odvolací argumentace v odst. 56-62 rozhodnutí žalovaného a na odstavec třetí strany 13 zprávy o daňové kontrole, kde se příslušné argumentací o (ne)zjišťování ceny obvyklé již věnoval správce daně.
31. S doslovně překopírovanou odvolací argumentací, že správce daně nehodnotil nárůst žalobkyniny obchodní činnosti se žalovaný zabýval v odst. 74-76 napadeného rozhodnutí. Ani zde žalobkyně k opakované odvolací výtce nepřidává žádnou polemiku s posouzením žalovaného.
32. Doslovně opakovanou odvolací argumentací o slučování postavení fyzické osoby pana A. M, tedy žalobkynina jednatele, s postavením právnické osoby žalobkyně se žalovaný zabýval v odst. 64-66 napadeného rozhodnutí. Související zopakovanou odvolací argumentací, že závěry daňových orgánů vycházejí z obhajoby dalších zúčastněných osob v se pak žalovaný zabýval v odst. 50-52 napadeného rozhodnutí.
33. Pokud jde o doslovně opakovanou odvolací argumentaci (včetně chybného poukazu na DPH, namísto na daň z příjmů právnických osob, o kterou se v této věci skutečně jedná) o bagatelnosti výdajů za reklamu a o tom, že poskytovatelé plnění (příčemž některé ze žalobkyní jmenovaných společností se opět ani netýkají daně z příjmů právnických osob z plnění posuzovaných v této věci) nebyli registrováni jako nespolehliví plátcí DPH, soud žalobkyni může pouze odkázat na odst. 68-73 rozhodnutí žalovaného.
34. Nad rámec zopakované odvolací argumentace žalobkyně namítá, že si žalovaný protiřečí, přiznává-li žalobkyni postavení poškozeného s poukazem na vyvedení jejích prostředků k „*soukromé fyzické osobě*“ jejího jediného jednatele a současně ji staví do role pachatele daňové závadové činnosti. Soud této námitce nepřisvědčil. Žalovaný neuvádí, že by žalobkyně byla poškozená a současně pachatel. Nic takového uvádět ani nemůže, neboť předmětem daňového řízení (vč. odpovídající daňové kontroly) byla daňová uznatelnost výdajů na reklamu z plnění od dvou jmenovaných dodavatelů. Tedy, zda si žalobkyně vynaložené výdaje měla a mohla odečíst od základu daně (a snížit tak svou daňovou povinnost). Předmětem daňového řízení není posuzování, kdo je poškozený a kdo pachatel. Jak uvedl žalovaný v odst. 54 napadeného rozhodnutí, takové rozhodnutí odvolací daňového orgánu

není rozhodnutím v trestním řízení, a tudíž i pojem „*kriminálně závadové jednání*“ se v dané situaci jeví nepříhodné. Daňové orgány posuzovaly konkrétně výdaje, které si žalobkyně odečetla od základu daně. Shledaly, že se jednalo o výdaje (obchodní vztahy) vytvořené právě jen za účelem možnosti takového krácení daně, a to za současného vrácení podstatné části hrazených částek jednateli žalobkyně. Otázku trestněprávní odpovědnosti žalobkynina jednatele a dalších zúčastněných osob daňové orgány neposuzují a neposuzovaly; to náleží orgánům činným v trestní řízení.

35. Důvodem, který by vedl k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, není rovněž poukaz, že správce daně prostředky přijaté panem A. M. zdanil jako příjem fyzické osoby jako společníka žalobkyně srážkou podle zvláštní sazby daně. Jak poukazuje žalovaný, předmětem tohoto řízení je daň z příjmů právnických osob žalobkyně. Má-li pan A. M. za to, že mu byla daň jakožto fyzické osobě doměřena v rozporu se zákonem, je na něm, aby se odpovídajícím způsobem bránil. Žalobkyně ani nevysvětluje, proč by uvedená námitka měla zpochybňovat zákonnost rozhodnutí týkajících se daně z příjmů právnické osoby. Žalobkyně nevysvětluje, kam danou námitkou směřuje. Není pak na soudu, aby to za ni domýšlel.
36. Žalobkyně dále obecně namítla, že rozhodnutí žalovaného vychází z procesních pochybení, zejména z nesprávného hodnocení důkazů. Tento poukaz však nijak dál nerozvedla. Neuvedla, jaký důkaz a v jakém ohledu byl nesprávně hodnocen. Na uvedenou výtku tak soud nenahlíží jako na řádně formulovaný žalobní bod, jímž by se vůbec mohl zabývat.
37. Soud nesdílí rovněž v závěru žaloby uvedený obecný poukaz, že daňové orgány postupovaly „*bez jakéhokoli pokusu o objektivizaci [...] úvahy*“, neboť neprovedly srovnání s obdobnými plněními, případně znaleckým posudkem a nepředestřely k otázce ceny plnění „*argumentovanou a důkazně podloženou alternativní konstrukci*“. Důkazním návrhem na vypracování znaleckého posudku k ceně obvyklé za reklamní plnění se daňové orgány obou stupňů výslovně zabývaly. Při chybějící polemice soud na jejich zdůvodnění odkazuje. Žalobkyně současně pomíjí, že zjištění o násobně nadhodnocené ceně reklamních plnění bylo jen jedním z vícera komplexních zjištění o nestandardnostech popsanych velmi konkrétně a přehledně s odkazem zejména na výsledky jednotlivých svědků již ve zprávě o daňové kontrole, a to zejména na straně 7-10.
38. Žalobkyně dále připomíná povinnost daňových orgánů zjistit skutečný stav věci a postupovat tak, aby byla zjištěna správná výše daňové povinnosti. Tuto výtku však žalobkyně dále nekonkretizuje. Při chybějící námitce, co konkrétně nebylo zjištěno, resp. bylo zjištěno chybně, může soud toliko stejně obecně konstatovat, že uvedenou výhradu nesdílí. Tvrzení, že by snad žalovaný toliko „*škrtl*“ uhrazené ceny reklamních plnění se mýjí s přesvědčivě odůvodněním obsahem zprávy o daňové kontrole a stejně tak odůvodněním rozhodnutí žalovaného.

Závěr a náklady řízení

39. Soud tudíž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž soud přiznává náhradu nákladů řízení dle zásady úspěchu ve věci. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 9. září 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu